

PROKLETSTVO
MUMIJINE
GROBNICE

R. L. STAJN

Prevela
Ivana Jordović
■ Laguna ■

Naslov originala

R. L. Stine

THE CURSE OF THE MUMMY'S TOMB

Copyright © 1993 by Scholastic Inc.

All rights reserved. The Goosebumps book series created by
Parchute Press, Inc.

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway,
New York, NY 10012, USA

GOOSEBUMPS and GROZOMORA logos are registered
trademarks and/or trademarks of Scholastic Inc.

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

PROKLETSTVO MUMIJINE GROBNICE

Video sam Keopsovu piramidu i ožedneo.

Možda je to bilo zbog peska. Onako suv i žut, izgledalo je kao da se prostire u beskraj. Kraj njega je čak i nebo izgledalo suvo.

Munuo sam mamu u bok. „Mama, stvarno sam žedan.“

„Ne sada“, rekla je. Držala je ruku na čelu, štiteći oči od jakog sunca, i netremice gledala u ogromnu piramidu.

Ne sada?

Šta znači „ne sada“? Žedan sam. *Sada!*

Neko me je gurnuo otpozadi i izvinio se na stranom jeziku. Nisam ni sanjao da će biti ovoliko turista kada budem došao da vidim Keopsovu piramidu. Pretpostavljam da je polovina ljudi na svetu odlučila da ove godine Božić provede u Egiptu.

„Ali mama...“, rekao sam. Nisam hteo da kukam. Ali grlo mi je bilo tako suvo. „Stvarno sam žedan.“

„Ne možemo sada da ti nađemo piće“, odgovorila je zureći u piramidu. „Prestani da se ponašaš kao da imaš četiri godine. Imaš dvanaest, sećaš se?“

„I dvanaestogodišnjacima se dešava da budu žedni“, progundao sam. „A sav ovaj pesak u vazduhu me davi.“

„Gledaj piramidu“, rekla je pomalo razdraženo. „Zato smo došli ovamo. Nismo došli na piće.“

„Ali *gušim se!*“, uzviknuo sam dahćući i držeći se za grlo.

Dobro, nisam se baš gušio. Malo sam preterao pokušavajući da privučem njenu pažnju. Ali ona je spustila obod slamnatog šešira i nastavila da zuri u piramidu, koja je treperila na vrućini.

Rešio sam da pokušam s tatom. Kao i obično, proučavao je gomilu pisanih vodiča koje je uvek i svuda nosio. Mislim da još nije ni pogledao piramidu. On uvek sve propušta jer mu je nos većito zabijen u vodič.

„Tata, stvarno sam žedan“, prošaptao sam kao da mi se grlo napreže da prenese poruku.

„Opa! Znaš li kolika je osnova piramide?“, upitao je zureći u sliku piramide u knjizi.

„Žedan sam, tata.“

„Osnova je hiljadu trista kvadratnih metara, Gejbe“, rekao je, stvarno uzbuđen. „Znaš li od čega je napravljena?“

Hteo sam da kažem od plastične gline.

Stalno me testira. Uvek kada negde otputujemo postavlja mi milion ovakvih pitanja. Mislim da nikada ni na jedno nisam tačno odgovorio.

„Od neke vrste kamena?“, odgovorih.

„Tako je.“ Nasmehio mi se, a onda se vratio svojoj knjizi. „Napravljena je od krečnjaka. Krečnjačkih blokova. Ovdje piše da su neki blokovi teški i do hiljadu tona.“

„Oho“, rekao sam. „To je više nego ti i mama zajedno!“

Podigao je pogled s knjige i namrštio se. „Nije smešno, Gejbe.“

„Samo se šalim“, rekao sam. Tata je malo osetljiv po pitanju težine, pa se ja trudim da ga zadirkujem zbog toga kad god mogu.

„Šta misliš kako su drevni Egipćani pomerali kamenje teško hiljadu tona?“, pitao je.

Kviz još nije završen.

Pogađao sam. „U kamionima?“

Nasmejao se. „Kamionima? Oni nisu imali *točak*.“

Zaklonih oči i zagledah se u piramidu. Stvarno je bila ogromna, mnogo veća nego što izgleda na slikama. I mnogo suvlja.

Nisam mogao ni da zamislim kako su vukli toliko kamenje preko peska bez točkova. „Ne znam“, priznao sam. „Stvarno sam žedan.“

„Niko ne zna kako su to radili“, rekao je tata.

Znači, bilo je to trik pitanje.

„Tata, stvarno moram da popijem nešto.“

„Ne sada“, rekao je. Žmirkao je ka piramidi. „Izaziva čudan osećaj, zar ne?“

„Izaziva mi osećaj žeđi“, rekao sam, pokušavajući da mu skrenem pažnju na svoju poruku.

„Ne. Mislim, izaziva čudan osećaj misao da su naši preci – tvoji i moji, Gejbe – možda šetali oko ovih piramida, ili možda čak i pomagali u njihovoj izgradnji. Nekako mi izaziva jezu. A tebi?“

„Valjda“, odgovorih. Bio je u pravu. *I bilo je nekako uzbuđljivo*.

Vidite, mi smo Egipćani. Mislim, i mamini i tatini rodite-lji poreklom su iz Egipta. Preselili su se u Sjedinjene Države 1930. I mama i tata rođeni su u Mičigenu. Svi smo bili vrlo uzbuđeni što ćemo videti zemlju iz koje potiču naši preci.

„Pitam se da li je tvoj ujka Ben upravo sada u ovoj piramidi“, rekao je tata, štiteći rukom oči od sunca.

Ujka Ben Hasad. Skoro sam zaboravio na svog ujaka, slavnog arheologa. Ujka Ben je bio još jedan razlog što smo odlučili da dođemo u Egipat za vreme praznika; to, i činjenica da

su mama i tata imali nekog posla u Kairu i Aleksandriji i još nekim mestima.

Mama i tata imaju sopstveni posao. Prodaju opremu za hlađenje. To obično nije baš zanimljivo. Ali ponekad putuju na zanimljiva mesta, kao što je Egipat, i onda i ja idem s njima.

Pogledao sam prema piramidama i pomislio na ujaka.

Ujka Ben i njegovi radnici kopali su po Keopsovoj piramidi, istražujući i otkrivajući nove mumije, pretpostavljam. On je oduvek bio oduševljen domovinom naših predaka. Živi u Egiptu već mnogo godina. Ujka Ben je stručnjak za piramide i mumije. Čak sam jednom video i njegovu sliku u *Nešenel džiografiku*.

„Kada ćemo videti ujka Bena?“, pitao sam cimnuvši tatu za ruku. Slučajno sam ga prejako cimnuo i vodiči su mu popadali iz ruku.

Pomogao sam mu da ih pokupi.

„Ne danas“, rekao je tata praveći grimasu. Nije voleo da se naginje napred da bi pokupio stvari. Smetao mu je stomak. „Ben će nam se pridružiti u Kairu za nekoliko dana.“

„Zašto ne bismo otišli do piramide da vidimo je li tamo?“, pitao sam nestrpljivo.

„Nije nam dozvoljeno“, odgovorio je tata.

„Vidi – kamile!“ Mama me je čušnula po ramenu i pokazala.

Naravno, neki ljudi su došli na kamilama. Jedna od kamila je, izgleda, imala napad kašlja. Pretpostavljam da je i ona bila žedna. Jahali su ih turisti i činilo se da im je vrlo nelagodno. Delovali su kao da ne znaju šta sledeće da urade.

„Znaš li kako da staviš kamilu u frižider?“, pitao sam tatu.

Žmirkao je u pravcu piramide, proučavajući njen vrh. „Ne. Kako?“

„Otvoriš frižider, staviš kamilu unutra i zatvoriš frižider“, rekao sam.

Znam. Znam. Vrlo star vic. Ali tati i meni nikada ne dosadi.

„Vidiš li kamile?“, pitala je mama.

„Nisam slep“, odgovorio sam. Kad sam žedan, uvek sam loše raspoložen. Osim toga, šta je to toliko zanimljivo u vezi s kamilama? Stvarno su odvratno izgledale, a i smrdele su kao moje čarape posle košarkaške utakmice.

„Šta je tebi?“, pitala je mama igrajući se svojim slamnatim šeširom.

„Rekao sam ti“, odgovorio sam, ne nameravajući da zvučim toliko ljutito. „Žedan sam.“

„Gejbe, stvarno.“ Pogledala je u tatu, a onda nastavila da zuri u piramidu.

„Tata, šta misliš, da li ujka Ben može da nas uvede u piramidu?“, pitao sam s oduševljenjem. „To bi stvarno bilo sjajno.“

„Ne, mislim da ne može“, rekao je. Gurnuo je vodiče pod mišku kako bi prineo dvogled. „Stvarno mislim da ne može, Gejbe. Mislim da nije dozvoljeno.“

Nisam mogao da sakrijem razočarenje. Sve te maštarije o tome kako silazim u piramidu s ujakom, otkrivam mumije i drevna blaga, borim se s drevnim Egipćanima koji su oživali da bi branili svoje svete grobnice i bežim posle divlje jurnjave. Baš kao Indijana Džons.

„Bojim se da ćeš morati da se zadovoljiš time da se diviš piramidi spolja“, rekao je tata dok je piljio u žuti pesak pokušavajući da izoštri dvogled.

„Već sam joj se divio“, rekao sam mu mračno. „Možemo li sada da idemo na piće?“

Nisam imao pojma da za nekoliko dana neće biti mame i tate, a da ću ja biti duboko u piramidi koju smo sada gledali. Ne samo u njoj, već zarobljen u njoj, zapečaćen u njoj – verovatno zauvek.

Vozili smo se iz Gize ka Kairu u smešnom malom iznajmljenom automobilu koji je tata izabrao na aerodromu. Nije to bila duga vožnja, ali meni je tako delovala. Automobil je bio samo malo veći od nekih mojih automobila na daljinsko upravljanje i udarao sam glavom o krov kod svake rupe.

Poneo sam *gejmboj* sa sobom, ali me je mama naterala da ga sklonim kako bih mogao da posmatram Nil jer je put vodio uz obalu. Bio je vrlo širok i vrlo smeđ.

„Niko drugi iz tvog razreda neće videti Nil ovog Božića“, rekla je mama dok joj se na toplom vetru smeđa kosa vijorila kroz otvoren prozor automobila.

„Mogu li sada da igram *igricu*?“, pitao sam.

Mislím, kad bolje pogledaš, reka je reka.

Nekih sat vremena kasnije, bili smo ponovo u Kairu i njegovim uskim, zakrčenim ulicama. Tata je pogrešno skrenuo i odvezao nas na nekakvu tržnicu, pa smo ostali skoro pola sata zarobljeni u uličici iza stada koza.

Nisam dobio piće dok nismo stigli do hotela, a do tog trenutka jezik mi je natekao i visio je do poda baš kao Elvisov. To je naš koker španijel.

Reći ću i nešto lepo o Egiptu. Koka-kola ima podjednako dobar ukus kao ona kod kuće. To je baš klasična koka-kola, ne neka druga. I daju vam dosta leda, koji ja volim da krcam zubima.

Imali smo apartman u hotelu, dve spavaće i nekakvu dnevnu sobu. Kad biste pogledali kroz prozor, videli biste visok, zastakljen neboder preko puta, baš kao i u bilo kom drugom gradu.

U dnevnoj sobi je bio televizor, ali su svi programi bili na arapskom. Mada, emisije i nisu delovale previše interesantno. Uglavnom mnogo vesti. Jedini program na engleskom bio je CNN. Ali i to su, opet, bile vesti.

Upravo smo počeli da se dogovaramo gde ćemo na večeru kada je zazvonio telefon. Tata je otišao u spavaću sobu da se javi. Nekoliko minuta kasnije pozvao je mamu i čuo sam kako o nečemu raspravljaju.

Pričali su vrlo tiho, pa sam shvatio da to ima neke veze sa mnom i da ne žele da ih čujem.

Kao i obično, bio sam u pravu.

Oboje su izašli iz spavaće sobe nekoliko minuta kasnije. Delovali su zabrinuto. Prva misao mi je bila da je baka javila da se kod kuće nešto loše dogodilo Elvisu.

„Šta nije u redu?“, pitao sam. „Ko je zvao?“

„Tata i ja moramo da idemo u Aleksandriju. Odmah“, rekla je mama sedajući pored mene na sofú.

„Uh? Aleksandrija?“ Tamo je trebalo da idemo tek krajem nedelje.

„Posao“, rekao je tata. „Važan kupac hoće da se sastane s nama odmah ujutru.“

„Moramo da uhvatimo avion koji poleće za sat vremena“, rekla je mama.

„Ali ja *ne želim* da idem“, rekoh im i skočih sa sofe. „Hoću da ostanem u Kairu i vidim ujka Bena. Hoću da idem do piramida s njim. Obećali ste!“

Neko vreme smo raspravljali o tome. Pokušali su da me ubede kako u Aleksandriji ima mnogo toga zanimljivog da se vidi, ali ja sam ostao pri svome.

Konačno se mama nečega dosetila. Otišla je u spavaću sobu i čuo sam da telefonira. Nekoliko minuta kasnije vratila se s osmehom na licu. „Razgovarala sam s ujka Benom“, objavila je.

„Oho! Imaju telefone u piramidi?“, pitao sam.

„Ne. Razgovarao je iz kućice u kojoj boravi u Gizi“, odgovorila je. „Rekao je da će doći da te čuva ako hoćeš, dok smo tata i ja u Aleksandriji.“

„Stvarno?“ Ovo je počinjalo da zvuči izvanredno. Ujka Ben je jedan od najboljih ljudi koje sam ikada upoznao. Ponekad nisam mogao da verujem da je mamin brat.

„Izaberi, Gejbe“, rekla je pogledavši u tatu. „Možeš da ideš s nama, ili možeš da ostaneš s Benom dok se mi ne vratimo.“

Kakav izbor!

Nisam morao da razmišljam o tome duže od jedne osamnaestine sekunde. „Ostaću s ujka Benom!“, kazao sam.

„Ima još nešto“, rekla je mama, cereći se iz nekog razloga. „Možda bi hteo da razmisliš o tome.“

„Ne zanima me šta je“, bio sam uporan. „Biram ujka Bena.“

„Sari je takođe na Božićnom raspustu“, rekla je mama. „I ona je kod njega.“

„Fuj!“, uzviknuo sam, bacio se na sofu i počeo pesnicama da udaram jastuke.

Sari je ujka Benova uobražena kćerka. Moja jedina rođaka. Ima godina koliko i ja – dvanaest – i misli da je potpuno sjajna. Ide u internat u Sjedinjenim Državama dok njen tata radi u Egiptu.

Stvarno je lepa, i svesna je toga. I pametna je. I poslednji put kada sam je video, bila je dva i po centimetra viša od mene.

To je bilo prošlog Božića, čini mi se. Mislila je da je stvarno nešto posebno pošto je mogla da dođe do poslednjeg nivoa u *Super Mario lendu*. Ali nije bilo pošteno jer ja nemam *super nintendo*, već samo običan *Nintendo*, tako da nikad nemam priliku da vežbam.

Mislim da je kod mene najviše volela upravo to što je mogla da me pobedi u igrama i sličnim stvarima. Ne znam nikoga ko više voli da se takmiči od Sari. Mora da bude prva i najbolja u svemu. Ako su svi oko nje dobili grip, ona mora da bude *prva* koja ga je dobila!

„Prestani tako da udaraš po sof“, rekla je mama. Uхватила me je za ruku i povukla na noge.

„Znači li to da si se predomislio? Ideš s nama?“, pitao je tata.

Razmislio sam o tome. „Ne. Ostaću ovde s ujka Benom“, odlučio sam.

„I nećeš se svađati sa Sari?“, pitala je mama.

„Ona se svađa sa mnom“, rekao sam.

„Mama i ja moramo da požurimo“, rekao je tata.

Nestali su u spavaćoj sobi da bi se spakovali. Uključio sam televizor i gledao neku zabavnu emisiju na arapskom. Učesnici su se mnogo smejali. Nisam razumeo zašto. Jedva da znam poneku reč na arapskom.

Posle nekog vremena mama i tata su izašli vukući kofere. „Nema šanse da stignemo na aerodrom na vreme“, rekao je tata.

„Razgovarala sam s Benom“, rekla mi je mama, provlačeći ruku kroz kosu. „Stići će ovamo za jedno sat-sat i po. Gejbe, ne smeta ti da ostaneš sam, samo sat vremena, zar ne?“

„A?“

I nije neki odgovor, priznajem. Ali pitanje me je zateklo nespremnog.

Mislim, nikad mi nije palo na pamet da bi me moji roditelji ostavili potpuno samog u velikom hotelu u nepoznatom gradu, gde čak ne znam ni jezik. Mislim, kako mogu to da mi urade?

„Ne brinite“, rekoh. „Biću dobro. Jednostavno ću gledati televiziju dok ujka ne dođe.“

„Ben je već krenuo“, rekla je mama. „On i Sari će stići ova-
mo za čas. A ja sam telefonirala upravniku hotela. Rekao je da će povremeno slati nekog da te obide.“

„Gde je nosač?“, pitao je tata, nervozno koračajući do vrata i nazad. „Zvao sam pre deset minuta.“

„Samo ostani ovde i sačekaj Bena, važi?“, rekla mi je mama. Prošavši iza sofe, nagnula se i stisnula mi uši. Iz nekog razloga ona misli da ja to volim. „Nemoj nigde da izlaziš i slično. Samo ga čekaj ovde.“ Sagnula se i poljubila me u čelo.

„Neću se pomeriti“, obećao sam. „Ostaću upravo ovde na kauču. Neću čak ići ni u kupatilo.“

„Zar nikada ne možeš da budeš ozbiljan?“, pitala je odmahujući glavom.

Čulo se snažno kucanje na vratima. Nosač, pogrbljeni starac koji je izgledao kao da ne može da podigne ni perjani jastuk, došao je da ponese torbe.

Mama i tata su me izgrlili, vrlo zabrinuto mi dali još neka uputstva i ponovili da ostanem u sobi. Vrata se zatvoriše za njima i odjednom postade vrlo tiho.

Vrlo tiho.

Pojačao sam televizor samo da bih napravio malo buke. Emisija se završila i sada je čovek u belom odelu čitao vesti na arapskom.

„Ne bojim se“, rekao sam naglas. Ali nešto me je stezalo u grlu.

Otišao sam do prozora i pogledao. Sunce je skoro zašlo. Senka nebodera nadvila se nad ulicu i hotel.

Uzeo sam koka-kolu i otpio. Bila je razvodnjena i ishlapela. Stomak mi je zakrčao. Iznenada sam shvatio da sam gladan.

Sobna usluga, pomislio sam.

Bolje ne, odlučio sam. Šta ako pozovem, a oni znaju samo arapski?

Pogledao sam na sat. Sedam i dvadeset. Poželeo sam da ujka Ben dođe.

Nisam bio uplašen. Samo sam želeo da dođe.

Dobro. Možda jesam bio malo nervozan.

Neko vreme sam koračao tamo-amo. Pokušao sam da igram tetris na *gejmboju*, ali nisam mogao da se usredsredim i nije mi baš išlo.

Sari je verovatno šampion u tetrisu, pomislio sam ogorčeno. *Gde su?* Zašto su se toliko zadržali?

Počele su da mi naviru užasne, zastrašujuće misli: šta ako ne mogu da nađu hotel? Šta ako se zbune i odu u pogrešan hotel?

Šta ako se dogodi strašna saobraćajna nesreća i oni poginu? A ja danima ostanem sam u Kairu?

Znam. Bile su to gluposti. Ali takve vas misli obuzmu kada ste potpuno sami na nepoznatom mestu i čekate da neko dođe.

Pogledao sam naniže i primetio da sam iz džepa farmerki izvadio šaku mumije.

Bila je mala, veličine dečje šake. Mala šaka umotana u smeđu gazu sličnoj papiru. Kupio sam je pre nekoliko godina na garažnoj rasprodaji i od tada je uvek nosim sa sobom kao amajliju.

Dete koje mi ju je prodalo zvalo ju je „prizivač“. Reklo je da se koristi da prizove zle duhove, ili tako nešto. To me nije

zanimalo. Samo sam mislio da je to odlična kupovina za dva dolara. Mislim, kakva sjajna stvar da se nađe na garažnoj rasprodaji! A možda je čak bila i prava.

Prebacivao sam je iz ruke u ruku dok sam koračao duž cele dnevne sobe. Televizor je počinjao da me nervira, pa sam ga isključio.

Ali sad me je nervirala tišina.

Lupio sam šakom mumije po dlanu i nastavio da koračam.

Gde su? Trebalo je već da stignu.

Pomislio sam da sam napravio pogrešan izbor. Možda je trebalo da odem u Aleksandriju s mamom i tatom.

Onda sam čuo buku ispred vrata. Koraci.

Jesu li oni?

Zastao sam nasred dnevne sobe i slušao, zureći preko uzanog hodnika u vrata.

Svetlo u hodniku bilo je slabo, ali sam video da se kvaka na vratima pomera.

Čudno, pomislio sam. Ujka Ben bi prvo kucao – zar ne?

Kvaka se okrenula. Vrata su počela uz škripu da se otvaraju.

„Hej...“, pozvao sam, ali reči su mi zastale u grlu.

Ujka Ben bi kucao. Ne bi samo tako upao.

Vrata su se polako, polako, škripeći otvarala dok sam ja zurio, zaleđen nasred sobe, nesposoban da viknem.

Na vratima je stajala visoka, senovita prilika.

Zagrcnuo sam se kada se prilika uteturala u sobu, a ja je jasno video. Čak i pod slabim svetlom mogao sam da vidim šta je.

Mumija.

Prodorno me je gledala okruglim, tamnim očima kroz otvore u drevnim, gustim zavojima.

Mumija.

Oslanjala se o zid i ukočeno se teturala ka dnevnoj sobi, ka meni, ruku ispruženih kao da će me zgrabiti.

Otvorio sam usta da vrisnem, ali ništa se nije čulo.